

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ V. P., 2/ V. P.**, zastúpených JUDr. L. Š., advokátom so sídlom v Č., proti žalovanému **Ing. I. Š.**, zastúpenému JUDr. M. S., advokátom so sídlom v Č., **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Čadca, sp.zn. 13 C 42/2009, na dovolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 9 Co 181/2010 z 24. februára 2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 2. marca 2010, č.k. 13 C 42/2009-63 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali, aby súd určil, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi novovytvoreného pozemku parc. č. KN-C 2599/13 - trvalé trávnaté porasty o výmere 261 m², ktorý je sčasti totožný s pôvodným pozemkom parc. č. KN-C 2599/1 - trvalé trávnaté porasty o výmere 2836 m², zapísané na LV č. X. pre kat. úz. R., ktorý bol vytvorený geometrickým plánom č. 58/2008. Žalobcom 1/ a 2/ uložil spoločne a nerozdielne povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 319,15 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. S. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 135b Občianskeho zákonníka. Z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v danom prípade sa vôbec nejedná o spracovanie veci, a preto sa nezaoberal ďalšími podmienkami pre nadobudnutie vlastníckeho práva týmto spôsobom. Navyše mal za to, že žalobcovia v konaní ani neprodukovali žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, akým spôsobom, v ktorom období mali podľa ich tvrdení spracovať pôvodný pozemok na nový pozemok, a teda pokiaľ hodnotil dôkazy každý jednotlivo a všetky vo vzájomných súvislostiach, dospel k záveru, že

žaloba je nielenže v celom rozsahu nedôvodná, ale je navyše vzhľadom aj na výsledok súdneho konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 10 C 374/2002, účelová. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 24. februára 2011, sp.zn. 9 Co 181/2010, rozsudok súdu prvého stupňa súdu ako správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Po preskúmaní veci sa plne stotožnil so záverom vysloveným súdom prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí o tom, že v prejednávanej veci sa vôbec nejedná o spracovanie veci v zmysle ust. § 135b Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že navozením skládky odpadu sa nevytvorila nová vec, a takáto nová vec nevznikla ani tým, že si žalobcovia vydelili z pôvodného pozemku, vedeného v katastri nehnuteľnosti pod KN-C 2599/1, trvalé trávnaté porasty, o výmere 2836 m², zapísané na LV č. X. pre kat. úz. R., geometrickým plánom časť pozemku a tento označili číslom KN-C č. 2599/13. Nimi navozený odpad a materiál sa stal iba súčasťou pôvodného pozemku, resp. súčasťou pôvodnej časti pozemku KN-C 2599/1 nedošlo ani k vytvoreniu novej veci hmotnej, ani novej veci v právnom slova zmysle. Ďalej mal za to, že súčasť veci nie je spôsobilým predmetom občianskoprávných vzťahov a zdieľa osud po právnej stránke veci hlavnej. Ak otázka vlastníctva k hlavnej veci k pozemku KN-C 2599/1 - trvalé trávnaté porasty o výmere 2836 m² zapísanému na LV č. X. bola vyriešená v konaní Okresného súdu Čadca sp.zn. 10 C 374/2002 v spojení s rozhodnutím krajského súdu ako súdu odvolacieho, týmto vyriešením otázky vlastníctva k hlavnej veci bola vyriešená aj otázka vlastníctva k jej súčasť, teda k tomu, čo žalobcovia na časť tohto pozemku navozili a čo dnes nemožno zrejme fakticky, a nie je ani v záujme žalobcov to od pozemku oddeliť. Taktiež konštatoval, že pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním musia byť splnené viaceré zákonné podmienky, a to jednak spôsobilosť predmetu vydržania, nerušené dobromyseľné užívanie veci po zákonom stanovenú dobu a dobromyseľnosť ako jedna z najzákladnejších podmienok vydržania, ktorú v danom prípade nepovažoval za splnenú. Navyše mal za to, že nadobudnutie vlastníctva spracovaním veci a jej vydržaním sa vzájomne vylučujú. V danom prípade žalobcovia tvrdili, že nadobudli vlastníctvo spracovaním, až následne po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty popísali skutočnosti, od ktorých odvodzovali vznik vlastníctva vydržaním. V priebehu odvolacej lehoty skutočnosti, ktoré by oprávňovali odvolací súd posudzovať splnenie zákonných podmienok pre nadobudnutie vlastníctva týmto spôsobom neprodukovali, a preto na nimi uvedené nové skutočnosti neprihliadol. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/, 2/. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 237 písm. f) O.s.p., tým, že žalobkyni 2/ bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože sa nemohla k veci osobne vyjadriť a tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené. Ďalej namietali, že konanie je postihnuté aj vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p., t.j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom posúdení veci. V závere dovolania uviedli, že dovolanie podávajú aj z dôvodu, že v predmetnom konaní možno mať za to, že sa ním riešia otázky zásadného právneho významu, a to - či si odporujú dva vlastnícke tituly, vydržanie veci a vytvorenie veci prvotnou okupáciou. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu aj súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný na výzvu súdu prvého stupňa, aby sa vyjadril k predmetnému dovolaniu zaslal sériu dokumentov technického charakteru, k samotnému dovolaniu sa však nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či ich opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa .

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcov 1/ a 2/ nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého

odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

So zreteľom na žalobcami 1/ a 2/ tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom

chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov, alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 O.s.p., § 123 O.s.p., § 115 O.s.p. a pod.).

Žalobkyňa 2/ namietala, že súd prvého stupňa jej odňal možnosť konať pred ním tým, že sa ako žalobkyňa 2/ nemohla k veci osobne vyjadriť a že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 1 O.s.p. ustanovuje, že povinnosťou súdu je postupovať v konaní tak, aby vec bola spravodlivo a rýchlo prejednaná bez zbytočných prieťahov (v súlade so zásadou hospodárnosti konania) a súčasne aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

V ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. Občiansky súdny poriadok bližšie upravuje postup súdu v nadväznosti na požiadavku uskutočnenia pojednávania, a to v reakcii na súčinnosť, resp. nečinnosť účastníkov konania. Je v ňom vyjadrený princíp arbitrárneho poriadku - princíp, podľa ktorého súd vedie konanie tak, aby vydal meritórne rozhodnutie aj bez súčinnosti účastníkov. V prípade, ak účastník z dôležitého dôvodu požiadava o odročenie pojednávania, súd pojednávanie odročí; ak však účastník konania nepožiadava o odročenie pojednávania (resp. ak dôvod, ktorý uvádza pre odročenie pojednávania súd nepovažuje za dôležitý) a v prípade, ak sa účastník z pojednávania ospravedlní a netrvá na svojej účasti na pojednávaní, súd pokračuje v konaní a môže rozhodnúť vo veci, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Z obsahu spisu súd zistil, že na pojednávaní pred súdom prvého stupňa 2. marca 2010, právny zástupca žalobcov 1/ a 2/ žiadal, aby súd ospravedlnil neúčast' žalobkyne 2/ na pojednávaní s tým, že súhlasí, aby vec bola prejednaná v jej neprítomnosti. Keďže žalobkyňa 2/ svoju účasť na pojednávaní ospravedlnila a žiadala, aby súd pokračoval v konaní aj počas jej neprítomnosti, vzdaním sa práva účasti na pojednávaní sa súčasne vzdala aj svojich iných práv, ktoré jej Občiansky súdny poriadok na pojednávaní vykonať priznáva (napr. právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, právo navrhnúť vykonanie dôkazov, právo vyjadriť sa k veci), resp. tieto svoje práva preniesla na svojho právneho

zástupcu. Preto pokiaľ súd s prihliadnutím na obsah spisu a vykonané dôkazy považoval skutkový stav za dostatočne zistený a vo veci na pojednávaní aj rozhodol, neporušil tým žiadnu svoju povinnosť, naopak postupoval v súlade s citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, za rešpektovania procesných zásad (zásadou hospodárnosti konania, zásadou arbitrárneho poriadku a zásadou oficiality).

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 14/98 z 22. júna 1999, na ktorý sa žalobcovia odvolávajú a citujú jeho časť v znení: „Právo byť prítomný na prerokovaní svojej veci aj v prípade, že konanie bolo vyhlásené za neverejné, rovnako ako právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, nemôže byť obmedzené ani zákonom.“, nemožno aplikovať na prejednanú vec. Uvedené rozhodnutie totiž vychádza z odlišného skutkového a právneho stavu a reaguje na v tom čase (do 13. júla 1999) účinné znenie ustanovenia § 250f Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého v jednoduchých prípadoch, najmä ak je nepochybné, že správny orgán vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu a ak ide len o posúdenie právnej otázky, môže súd bez pojednávania rozhodnúť o žalobe rozsudkom. Ústavný súd v tomto náleze konštatoval, že možnosť súdu nenariadiť pojednávanie podľa § 250f O.s.p. je porušením práva každého byť prítomný na prerokovaní svojej veci. V predmetnej veci súd prvého stupňa pojednávanie na prejednanie veci samej nariadil a účastníkov a ich právnych zástupcov aj riadne predvolal. Žalobkyňa 2/ sa však svojho práva byť prítomnou na pojednávaní a realizovať na ňom svoje procesné oprávnenia, vlastným rozhodnutím, sprostredkovaným súdu jej právnym zástupcom na pojednávaní 2. marca 2010, vzdala sama.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka žalobcov 1/ a 2/ týkajúca sa nedodatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c.

Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru

o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (čoho sa žalobcovia v konaní domáhali, čo bolo predmetom odvolania žalobcov 1/ a 2/ ako sa k dovolaniu vyjadril žalovaný, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil). Uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a dodal, že navozením skládky odpadu sa nevytvorila nová vec, a takáto nová vec nevznikla ani tým, že si žalobcovia vydělili z pôvodného pozemku geometrickým plánom časť pozemku a nimi navozený odpad a materiál sa stal iba súčasťou pôvodného pozemku, pričom súčasť veci nie je spôsobilým predmetom občianskoprávných vzťahov a zdieľa osud po právnej stránke veci hlavnej. Odvolací súd sa vyjadril aj k námietke, resp. tvrdeniu žalobcov 1/ a 2/ o tom, že vlastníctvo k predmetu sporu nenadobudli nielen postupom podľa § 135b Občianskeho zákonníka, ale ani vydržaním podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že tento spôsob nadobudnutia vlastníctva žiadali žalobcovia posúdiť až zjavne po uplynutí zákonom stanovenej, 15-dňovej odvolacej lehoty a že odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ktoré nemožno ďalej meniť ani dopĺňať. Napriek tomu uviedol, že k nadobudnutiu vlastníctva vydržaním musia byť splnené viaceré zákonné podmienky, pričom mal za to, že dobromyseľnosť, ako jedna z najzákladnejších podmienok vydržania, nepovažoval za splnenú a že nadobudnutie vlastníctva spracovaním veci a jej vydržaním sa vzájomne vylučujú. V závere uviedol, že v danom prípade žalobcovia až po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty popísali skutočnosti, od ktorých odvodzovali vznik vlastníctva vydržaním, a preto na ne neprihliadol.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu obsahuje podľa názoru dovolacieho súdu dostatočné skutkové aj právne dôvody, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie vo veci dovolateľov a nemožno ho považovať za zrejme neodôvodnené a arbitrárne. Dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, nie sú podľa názoru dovolacieho súdu rozporné alebo svojvoľné. Odvolací súd v podstate prevzal skutkový stav ako ho ustálil súd prvého stupňa (aj keď ho slovné vyjadril inak) a stotožnil sa aj s jeho právnym názorom.

Pokiaľ dovolatelia podávajú dovolanie aj z dôvodu, že v predmetnej veci sa riešia otázky zásadného právneho významu, dovolací súd poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. je len odvolací súd oprávnený svojím výrokom vysloviť prípustnosť dovolania, ak dospeje k názoru, že jeho rozsudok je po právnej stránke zásadného významu.

Nie je pritom právne významný názor samotného účastníka na právnu zásadnosť rozhodnutia, ktoré napadol dovolaním.

Žalobcovia 1/ a 2/ ďalej namietali aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcami vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov 1/ a 2/ v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom 1/ a 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. februára 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová